

Nekoliko časa je šlo dobro.

Med potom pa sta srečala še nekaj ubogih dušic, ki tudi niso mogle takoj v nebesa. Komaj so zapazile svetega Petra, ki je vlekel ono dušo v nebesa, so se hotele tudi same oprijeti peresca.

Tega pa ni pustila ona žena; zopet se ji je bila zbudila v srcu stara nevoščljivost.

„Proč!“ je vzkliknila in pahnila na desno in levo. Med tem pa se je peresce raztrgalo in ženina duša je pala naravnost v pekel in sicer tje, kjer je najbolj gorelo

Gospod pa je rekel svetemu Petru:

„No, kaj je?“

In sedaj je Peter odgovoril:

„Nič ni!“

Vidite, tako je! — Ste čuli?

Na sredi poljane . . .

Na sredi poljane, na sredi poljane
Mi vrtec stoji, mi vrtec stoji.
Na njem pa nobene, na njem pa nobene
Cvetice še ni, cvetice še ni.

Gredice še niso, gredice še niso
Obdelane nič, obdelane nič.
Ograje še nima, ograje še nima
Ta mali vrtič, ta mali vrtič.

Pa saj to ni vrtec, pa saj to ni vrtec
Na sredi polja, na sredi polja!
Ta vrtec je, dete, ta vrtec je, dete:
Tvoj vrtec srca, tvoj vrtec srca!

Da vendar bi Jezček, da vendar bi Jezček,
Vrtnarja ti dal, vrtnarja ti dal,
Ki v vrtec srca bi, ki v vrtec srca bi
Kreposti vsejal, kreposti vsejal!

U. Zakrajšek.

Utrinek.

Zimica, zimica bela
Spet je v vasico prispela,
Kod — to sam škrateljček znaj..!

Vsáhnili korčki so rdeči,
Vtihnili spevi kipeči . . .
Mene prešel ni smehljaj . . .

Saj mi še lepše cvetlice
Zimice nežne ročice
Ljubko, okusno tako

Vezejo v dihih studénih,
V jutranjih dihih meglenih
V majčkeno okence to . . .

Cvetke ledene . . .! Spomini
Vstajajo v srčni globini . . .
Rožni maj, kje si še ti!

No, če pa kdaj nevesel sem,
Čutim, da tak osamel sem,
Tájnostno se oglasi.

V srčecu slavček živahni,
Šali se v pesmici lahni
Z mano, da nisem več sam . . .

Shranil pa snoči utrinek
Njega čutil sem . . . V spominek
Tu ga poklonim zdaj vam . . .

Savo Zagorski.

